

agga selle wallatusse parrast ommeti pididi
ta mind karristama. Ea maenitset mind
kui esmalt lahke sannadega, ütles isfiar-
ranis, mis ma ellades ei tahha unnustada,
malle: kui sa ka minno omma poeg ollesid,
siis ma ei woiß sedda wallatust karrista-
matta jätta, ja siis lassis mulle omma en-
nese kambriß witsso anda. Gest mo süd-
dames süttis wihha põllema, ja kui need
teised kolm sullased kes ka ollid hirno sa-
nud, peälegi mind kiusasid, siis ma otshin
keif ommad parremat ridid ja sedda rahha,
mis ma ollin korjand, kokko, ja teisel õsel
jooksime meie keif neljakeste ärra. Minna
ollin wast kuusteistkümmend aastad wan-
na, teised keif minnust wannemad, teie
teate, ma ollen rañnast, mo issa ja emma
ellafid weel kui meie Moiss müdi. Siinna kül-
lase meie lüksime, ja seält minno tuttarwad
wisid meid pea Gomeesse. Agga seäl olli
sel ajal just sõdda wõusnud. Ranget tööd
meie

meie keif ei sudand egga õppind ka tegge-
ma. Leib, ja keif muud asjad ollid wäg-
ga kallid sõdda parrast. Meie rahha kul-
lus ussinaste. Mu tõle meie ei kõlband,
egga meid wõetud ki, kui kaewama wallid,
mis monnes paikus Ewa: wäele tarwis
ollid, sest meie saime 3 ehk nellikoppikad
päwa palaks, peälegi sunniti meid wäg-
ga tagga. Kui ussinaste meie tüddisime
keigese päwa sedda tööd tehhes, ja ei sa-
and ki leiba naela selle rahhaga osta. Se-
parrast meie piddasime nou isfiestis, ja
arwasime ommeti parrem olleroa Solda-
tikis ennast andma. Meie lüksime Pealik-
ko jure, se rõmustas, et meie keif nored,
prißked Mehhed ollime, leppis meiega, ja
andis igga mehhele wiis Rubla kää rahha.
Meie, rõmsad, hakkasime kōhhe selle rah-
haga joma, minna sain pea joobnuks, ja
uinusin maggama, teised, kui nemmad
sedda näggid, warrastasid, minno rahha,
ja